

Informacja o działalności Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku w 2004 roku

Wstęp

Utworzenie Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku spowodowało konieczność podjęcia w roku 2004 zadań organizacyjnych zmierzających do stworzenia warunków pracy umożliwiających zwiększenie szybkości postępowania i w konsekwencji zmniejszenia ilości spraw oczekujących na rozstrzygnięcie. Dzięki wielkiemu nakładowi pracy sędziów i asesorów oraz właściwej pracy urzędników administracji osiągnęliśmy wyniki statystyczne uzasadniające stwierdzenie, że tutejszy Sąd potwierdził społeczną słuszność dokonanej reformy sądownictwa administracyjnego.

I. Informacja statystyczna

W 2004 r. do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku wpłynęło 3039 spraw (2319 – SA, 106 – SAB i 614 SO).

Skarżący:

• osoby fizyczne	1925
• osoby prawne	437
• organizacje społeczne	7
• prokuratorzy	11
• Rzecznik Praw Obywatelskich	0

Udział w postępowaniu:

• pełnomocników administracji państwowej	779
• adwokatów jako pełnomocników skarżących
i uczestników postępowania	92
• radców prawnych jako pełnomocników skarżących
i uczestników postępowania	374
• doradców podatkowych, rzeczników patentowych	73
• prokuratorów	12
• Rzecznika Praw Obywatelskich	1

Załatwiono 5791 spraw (5027 – SA, 160 SAB i 604 SO).

Dane statystyczne obrazują, że w czasie całego 2004r. wyznaczano na wokandy większą ilość spraw. Referaty poszczególnych sędziów zostały poszerzone z uwagi na liczbę spraw starych wymagających możliwie szybkiego rozstrzygnięcia.

W kolejnych miesiącach sędziowie byli na każdej z rozpraw (4 w miesiącu) sprawozdawcami przeciętnie:

- w styczniu w - 5,7 sprawach;
- w lutym w - 4,3

- w marcu - 4,5
- w kwietniu - 4,8
- w maju - 4,8
- w czerwcu - 5,4
- w lipcu - 5,0
- w sierpniu - 4,4
- we wrześniu - 4,7
- w październiku - 4,4
- w listopadzie - 4,9
- w grudniu - 4,9.

W 2004r. średnio na rozprawę każdemu z sędziów sprawozdawców wyznaczano 4,8 sprawy. Należy wskazać, że stosunkowo niewielka ilość spraw powtarzających się (przedmiot i podmiot) nie wpłynęła zasadniczo na ten wynik. Wszystkim sędziom i asesorum dziękuję za akceptację zwiększonego obciążenia pracą w pierwszym etapie wdrażania reformy sądownictwa administracyjnego.

W WSA w Gdańsku posiedzenie mediacyjne zostało wyznaczone w 2 sprawach.

W trybie uproszczonym łącznie rozpoznano 144 sprawy, co w świetle informacji prasowej z dnia 4 stycznia 2005r. o zakresie korzystania z tej instytucji w innych sądach administracyjnych plasuje tutaj. Sąd na drugim miejscu w kraju.

Do rozpatrzenia pozostało 6150 spraw SA i 21 spraw SAB.

W istotny sposób działalność sądu ilustruje stabilność orzecznictwa.

Do Wydziału I wpłynęło 236 skarg kasacyjnych, z czego na rozpatrzenie w NSA oczekuje 190 skarg. Do Wydziału II wpłynęło 141 skarg kasacyjnych, na rozpatrzenie oczekują 62 sprawy. Do Wydziału III wpłynęły 148 skarg kasacyjnych, pozostało do rozpoznania 100 skarg.

Wyniki stabilności orzecznictwa za 2004r. należy więc uznać za wstępne:

- w sprawach z Wydziału I merytorycznie NSA orzekł w 31 sprawach - oddalono skargę kasacyjną w 26 sprawach, uchylone zaskarżone orzeczenie w 5 sprawach **(84 %)**,
- w sprawach z Wydziału II merytorycznie NSA rozpoznał 12 skarg kasacyjnych, w tym 9 skarg zostało oddalonych, 3 skargi uwzględnione - uchylono zaskarżone orzeczenia **(75%)**,
- w sprawach Wydziału III NSA rozpoznał merytorycznie 23 skargi kasacyjne, z czego 10 skarg oddalił, w 13 sprawach zaskarżone orzeczenie zostało uchylone **(43%)**.

II. Stan zatrudnienia.

W porównaniu z rokiem 2003 stan zatrudnienia uległ zwiększeniu.

Oprócz 19 sędziów dotychczasowego Ośrodka Zamiejscowego Naczelnego Sądu Administracyjnego w sprawach orzekało od 1 stycznia 2004r. 3 sędziów powołanych do Wojewódzkiego Sadu Administracyjnego oraz 2 asesorum.

W pierwszym półroczu w tut. Sądzie zatrudnione były 24 osoby orzekające.

Z dniem 1 lipca 2004r. do NSA został powołany 1 sędzia. Od dnia 17 sierpnia 2004r. pracę podjęło 4 sędziów - do końca 2004r. zatrudnionych było 27 osób orzekających w sprawach.

Od początku 2004r. w sądzie pracuje 3 referendarzy.

Systematycznie zwiększano ilość etatów urzędniczych (o 11,25). Zatrudniono 8 asystentów sędziego (łącznie pracuje 10). Łączna ilość etatów urzędniczych wynosi 50,25.

W porównaniu do 2003r. o jeden etat zmniejszono stan zatrudnienia pracowników obsługi. Na koniec 2004r. było 6,75 etatu pracowników obsługi.

III. Sprzęt komputerowy.

Zadania związane z reformą sądownictwa administracyjnego wymagały nakładów umożliwiających utworzenie nowoczesnych stanowisk pracy. Rozbudowa sądu wiąże się z koniecznością wyposażenia również nowego gmachu, którego budowa została zakończona 31 stycznia 2004r. Zakupy dokonane w 2004r. obejmują m. in.:

- serwer obsługujący oprogramowanie podsystemu WSA służącego do rejestracji spraw,
- 53 zestawy komputerowe,
- 5 monitorów LCD 17",
- 6 drukarek laserowych formatu A4, 1 drukarkę laserową formatu A3,
- 6 skanerów,
- nową centralę telefoniczną do obsługi kompleksu budynków z aparatami telefonicznymi służącymi do wyposażenia nowego budynku.

IV. Wydział Informacji Sądowej.

Do działającego od 1 stycznia 2004r. WIS wpłynęło 326 wniosków dotyczących udzielenia informacji. Odnotowano, że interesantom udostępniono 890 akt spraw. Wpłynęło 69 skarg na przewlekłość postępowania (w tym 46 od jednej osoby, łącznie skargi złożyło 8 osób). Były to skargi złożone przed dniem wejścia w życie ustawy z dnia 17 czerwca 2004r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (Dz.U. Nr 179, poz. 1843).

Po dniu 16 września 2004r. skargi na przewlekłość postępowania wpływały do wydziałów orzeczniczych: do Wydziału I - 1 skarga, do Wydziału II - 9 skarg, do Wydziału III - 10 skarg.

V. Pytania prawne do Trybunału Konstytucyjnego (art. 193 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej).

Postanowieniem z dnia 29 czerwca 2004r. Sąd w sprawie II SA/Gd 2156/01 przedstawił Trybunałowi Konstytucyjnemu następujące pytanie prawne:

- „1. czy art. 149 ust. 1 ustawy z dnia 12 marca 2004r. o pomocy społecznej (Dz.U. nr 64, poz. 593) jest zgodny z art. 45 ust. 1, art. 77 ust. 2 oraz art. 184 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej ,
2. w razie stwierdzenia niezgodności art. 149 ust. 1 powołanej ustawy , czy art. 150 ustawy z dnia 12 marca 2004r. o pomocy społecznej (Dz.U. nr 64, poz. 593) w zakresie, w jakim wyłącza zastosowanie przepisów ustawy z dnia 29 listopada 1990r. o pomocy społecznej (tekst jedn. Dz.U. z 1998r., nr 64, poz. 414 ze zm.) do spraw skierowanych do ponownego rozpoznania w wyniku uchylecia ostatecznych decyzji odmawiających przyznania uprawnień z zakresu pomocy społecznej z powodu ich niezgodności z prawem, jest zgodny z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej?"

Postanowieniem z dnia 3 listopada 2004r. Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gdańsku w sprawie **3 II SA/Gd 889/02** przedstawił Trybunałowi Konstytucyjnemu następujące pytanie prawne:

- „1. czy art. 9 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 o dodatkach mieszkaniowych (Dz.U. nr 71, poz. 734, zm. Dz.U. z 2002r., nr 216, poz. 1826, Dz.U. z 2003r., nr 203 , poz. 1966) jest zgodny z art. 92 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej w zakresie, jakim upoważnia Radę Ministrów do określania wysokości wydatków za zajmowany lokal mieszkalny, stanowiących podstawę obliczania dodatku mieszkaniowego?
2. czy §2 ust.2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 28 grudnia 2001r. w sprawie dodatków mieszkaniowych (Dz.U. nr 156, poz. 1817) jest zgodny z art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 21 czerwca 2001r. o dodatkach mieszkaniowych (Dz.U. nr 71, poz. 734 ze zm.) i art. 92 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej?"

VI. Kwalifikacja orzeczeń do publikacji.

Działając w trybie §34 ust. 3 zarządzenia nr 11 Prezesa Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 27 listopada 2003r. w sprawie ustalenia zasad biurowości w sądach administracyjnych Prezes WSA w Gdańsku zarządził zakwalifikowanie do publikacji w odpowiednim zbiorze **6** orzeczeń : **2** orzeczenia wydane w Wydziale I (sygn. akt I SA/Gd 457/01, I SA/Gd 608/01/ oraz **4** orzeczenia wydane w Wydziale II (sygn. akt II SA/Gd 863/02, II SA/Gd 125/04, II SA/Gd 231/04, II SAB/Gd 48/04).

Przewodniczący wydziałów orzeczniczych nie przedstawili pytań i problemów odnoszących się do przepisów procesowych, które wywołują wątpliwości interpretacyjne.

VII. Pozaorzecznicze formy działalności sądu:

W 2004 roku sędziowie tuł. Sądu uczestniczyli w następujących spotkaniach mających na celu doskonalenie zawodowe:

1. W dniach 17-19 maja 2004r. sędzia Stanisław Nowakowski przeprowadził wykład na seminarium naukowym w Rowach zorganizowanym przez Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Gdańsku.
2. W dniach 7-9 czerwca 2004r. odbyło się szkolenie dla sędziów sądów administracyjnych w Suchej k/Koronowa, w którym uczestniczyło 16 sędziów tut. Sądu.
3. W dniach 8-10 grudnia 2004r. odbyło się szkolenie dla asystentów i referendarzy w Suchej k/Koronowa. Z WSA w Gdańsku szkolenie przeprowadzili sędziowie: Stanisław Nowakowski, Zdzisław Kostka, Jacek Hyla, Krzysztof Ziółkowski i Zbigniew Romała.
4. We wrześniu 2004r. dla pracowników tut Sądu odbyło się szkolenie przygotowujące do egzaminów na stanowisko urzędnika sądowego. Wymienione szkolenie przeprowadzili sędziowie: Stanisław Nowakowski, Jacek Hyla, Joanna Zdzenicka-Wiśniewska, Bogusław Szumacher, Arkadiusz Despot-Mładanowicz i Zdzisław Kostka.
5. W dniach 18, 19 i 25 października 2004r. odbyły się egzaminy na stanowisko urzędnika sądowego. Członkami komisji egzaminacyjnej byli sędziowie: Stanisław Nowakowski, Bogusław Szumacher, Zdzisław Kostka.

VIII. Zagadnienia wynikające z orzecznictwa Wojewódzkiego Sadu Administracyjnego w ujęciu problemowym (procesowe i materialne wraz z podaniem daty i sygnatury orzeczenia):

A.

- W uzasadnieniu wyroku z dnia 9 lipca 2004r. wydanego w sprawie I SA/Gd 608/01 w przedmiocie podatku dochodowego od osób prawnych za 1996 rok wyrażony został pogląd, że postępowanie sądownoadministracyjne staje się bezprzedmiotowe z innej przyczyny wtedy, gdy organ podatkowy I instancji odrębną decyzją umarza zaległość podatkową, której wysokość określona została w decyzjach zaskarżanych do sądu administracyjnego (art. 161 § 3 pkt 3 ustawy Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi).
- W uzasadnieniu postanowienia z dnia 23 lipca 2004r. wydanego w sprawie SA/Gd 125/04 w przedmiocie pozwolenia na budowę wyrażono pogląd, że niedopuszczalne jest odrębne zażalenie na postanowienie wojewódzkiego sądu administracyjnego o uzależnieniu wstrzymania zaskarżonej decyzji o pozwoleniu na budowę od uiszczenia kaucji na zabezpieczenie roszczeń inwestora z powodu wstrzymania decyzji wydane na podstawie przepisu art. 35 a Prawa budowlanego.
- W uzasadnieniu postanowienia z dnia 21 czerwca 2004r. sprawie II SA/Gd 231/04 o wstrzymaniu wykonania zaskarżonej decyzji w przedmiocie wywłaszczenia nieruchomości zawarta została teza, że:

1. organ administracji publicznej, który wydał ostateczną decyzję, w sprawach o jakich mowa w przepisach działu III ustawy z dnia 21 sierpnia 1997r. o gospodarce nieruchomościami (jedn. tekst Dz. U. z 2000r. Nr 46, poz. 543 ze zm.) po wniesieniu skargi na tę decyzję jest zobowiązany wydać z urzędu postanowienie o wstrzymaniu jej wykonania w całości, chyba że zachodzą przesłanki negatywne określone w przepisach art. 122 i 126 tej ustawy;
 2. w przypadku niewydania przez organ administracji publicznej z urzędu opisanego w pkt 1 postanowienia o wstrzymaniu wykonania zaskarżonej decyzji, strona może, po uprzednim wniesieniu zażalenia w trybie art. 37 § 1 k.p.a., na podstawie art. 3 § 2 pkt 8 w związku z art. 149 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 153, poz. 1270) wnieść skargę na bezczynność organu odwoławczego w tym zakresie;
 3. bezczynność organu administracji publicznej w wydaniu z urzędu postanowienia o wstrzymaniu wykonania zaskarżonej decyzji w całości, oraz niewniesienie przez skarżącego odrębnej skargi na bezczynność, nie pozbawia go możliwości złożenia wniosku o wstrzymanie przez Sąd wykonania zaskarżonej decyzji, lecz wyłącznie w trybie i na podstawach określonych w przepisach art. 61 § 1 i 3 ustawy Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi;
 4. postanowienie organu administracji w sprawie wstrzymania wykonania zaskarżonej decyzji, wydane na podstawie art. 9 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997r. o gospodarce nieruchomościami (tekst jedn. Dz. U. z 2000r. Nr 46, poz. 543 ze zm.) nie może być zmieniane lub uchylane przez sąd administracyjny na podstawie art. 61 § 4 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 153, poz. 1270).
- W uzasadnieniu wyroku z dnia 7 października 2004r. sygn. akt III SA/Gd 374/04 stwierdzono, że gmina nie posiada przymiotu strony postępowania administracyjnego w przedmiocie zatwierdzenia klasyfikacji gleboznawczej gruntu, którego nie jest właścicielem. Gmina wprawdzie zainteresowana jest rozstrzygnięciem sprawy, podobnie jak zainteresowana być może wszelkimi czynnościami podejmowanymi na jej terenie mogącymi mieć wpływ na wysokość przysługujących publicznoprawnych należności, interes gminy ma jednak charakter wyłącznie faktyczny.
 - W uzasadnieniu postanowienia z dnia 16 czerwca 2004r. sygn. akt 3 II SA/Gd 4172/01 stwierdzono, że wojskowy komendant uzupełnień nie jest legitymowany do wniesienia skargi do sądu administracyjnego na decyzję (orzeczenie) wojewódzkiej komisji lekarskiej w przedmiocie zdolności do służby wojskowej,
 - W postanowieniu z dnia 26 marca 2004r. w sprawie III SA/Gd 56/04 wskazano, że sprawa refundacji kosztów leków przez Narodowy Fundusz Zdrowia winna być rozpoznana przed sądem powszechnym (cywilnym). Pismo NFZ określające jego stanowisko w zakresie możliwości refundacji kosztów leków nie stanowi żadnego z aktów, które w myśl art. 3 § 2 i 3 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. nr 153, poz. 1270) mogą być objęte kontrolą sądu administracyjnego.

- W sprawie II SA/Gd 3940/01 w nieprawomocnym wyroku z dnia 25 listopada 2004r. Sąd stwierdził, że organem właściwym do stwierdzenia nieważności decyzji Ministra Pracy i Polityki Socjalnej w sprawie przyznania uprawnień kombatanckich, podjętej w czasie gdy działał już Kierownik Urzędu do Spraw Kombatantów i Osób Represjonowanych, jest zgodnie z art. 157 § 1 k.p.a. - Minister, a nie Kierownik Urzędu do Spraw Kombatantów i Osób Represjonowanych.
- W uzasadnieniu wyroku z dnia 19 października 2004r. sygn. akt II SA/Gd 729/01 Sąd stwierdził, że wznowienia postępowania administracyjnego na podstawie art. 145 § 1 pkt 4 k.p.a. może domagać się strona, która nie brała udziału w postępowaniu albo jej następcy prawni.
- W sprawie II SA/Gd 1308/01 w prawomocnym orzeczeniu z dnia 9 listopada 2004r., Sąd wyjaśnił, że osoba zobowiązana na podstawie art. 68 ustawy z dnia 7 lipca 1994r. Prawo budowlane (Dz. U. Nr 207 z 2003r., poz. 2016 ze zm.) do wyłączenia z użytkowania części lub całego obiektu budowlanego w razie gdy obiekt ten jest zajmowany przez najemców, winna wypowiedzieć najemcom najem na podstawie art. 11 ust. 2 pkt 4 ustawy z dnia 21 czerwca 2001r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz. U. Nr 71, poz. 733 ze zm.) i następnie, jeżeli odmówią dobrowolnego opuszczenia lokalu, wystąpić do sądu powszechnego z żądaniem opróżnienia lokalu.
- W tej samej sprawie Sąd przyjął też, że jeżeli w toku postępowania egzekucyjnego w administracji własność obiektu budowlanego przejdzie na inne osoby niż wskazane w decyzji administracyjnej, to te osoby są stronami postępowania egzekucyjnego. W postępowaniu tym stosuje się bowiem, w myśl art 18 ustawy z dnia 17 czerwca 1966r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (Dz. U. Nr 36 z 1991r., poz. 361 ze zm.), przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego, a więc także art. 30 § 4, według którego w sprawach dotyczących praw zbywalnych w razie zbycia prawa w toku postępowania na miejsce dotychczasowej strony wstępują jej następcy prawni.

B.

- W uzasadnieniu postanowienia z dnia 24 sierpnia 2004r. wydanego w sprawie sygn. II SAB/Gd 48/04 w przedmiocie podjęcia uchwały o przystąpieniu do sporządzenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego zawarto tezę, że niedopuszczalna jest skarga na bezczynność rady gminy w przedmiocie podjęcia uchwały o przystąpieniu do sporządzania miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego w sytuacji gdy zgodnie z przepisami art. 14 ust. 1 i 7 ustawy z dnia 27 marca 2003r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. Nr 80, poz. 717 ze zm.) sporządzanie takiego planu nie jest obowiązkowe w przepisach odrębnych. Skarga taka podlega odrzuceniu jako niedopuszczalna z innych przyczyn, na podstawie art. 58 § 1 pkt 6 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 153, poz. 1270).
- W sprawie sygn. akt I SA/Gd 457/01 w przedmiocie odmowy stwierdzenia nadpłaty w podatku dochodowym od osób fizycznych za 1999 rok w uzasadnieniu wyroku z dnia 21 lipca 2004r. zawarto tezę, że:

1. Uprzedni zakup urządzenia (tu: endoprotezy), mającego charakter urządzenia indywidualnego, niezbędnego do rozpoczęcia rehabilitacji podatnika i ułatwiającego mu wykonywanie czynności życiowych poprzez konwalidację (convalidio) na skutek nowej okoliczności jaką było następcze uzyskanie uprawnień osoby niepełnosprawnej w rozumieniu § 8 ust. 4 Rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 24 marca 1995r. w sprawie wykonania niektórych przepisów ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. Nr 35 z 1995r., poz. 173 ze zm.) stanowi czynność wyczerpującą dyspozycję art 26 ust. 1 pkt 6 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych;
 2. Zgodnie z art, 2 Konstytucji Rzeczpospolita Polska jest demokratycznym państwem prawnym urzeczywistniającym zasady sprawiedliwości społecznej; gdy więc przepis prawny wprowadzający w życie przedmiotową ulgę, wprowadza jednocześnie warunek - w danej sytuacji zewnętrznej - niemożliwy do spełnienia, wykładnia przepisów prawa podatkowego „z brzmienia słów ustawy” winna przejść do „możliwego sensu słów ustawy”,
- W uzasadnieniu wyroku z dnia 20 maja 2004r. w sprawie sygn. akt II SA/Gd 863/02 w przedmiocie zezwolenia na zajęcie nieruchomości stwierdzono, że nie jest dopuszczalne wydanie decyzji ograniczającej sposób korzystania z nieruchomości na podstawie art. 124 ust. 1 ustawy o gospodarce nieruchomościami po dokonaniu przez inwestora zawiadomieniu o zakończeniu budowy lub uzyskaniu pozwolenia na użytkowanie obiektu budowlanego. Decyzja taka wydawana jest bowiem w oparciu o ustalenia decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu (w sprawie niniejszej decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji wydanej na podstawie przepisów ustawy z dnia 12 lipca 1984r. o planowaniu przestrzennym (tekst jedn. Dz. U. z 1989 r. Nr 17, poz. 99 z późn. zm.), która podlegała wykorzystaniu jedynie w ramach konkretnego cyklu inwestycyjnego - zakończonego ostatecznie wskutek zawiadomienia o zakończeniu budowy i upływu czasu przewidzianego dla wniesienia przez właściwy organ sprzeciwu.
 - W sprawie I SA/Gd 663/01 w przedmiocie podatku dochodowego od osób prawnych za 1998 rok w uzasadnieniu wyroku z dnia 6 października 2004r. wyrażono pogląd, że skoro podatnikowi nie przysługiwała zapłata ceny, to nie mógł wystąpić należny przychód w rozumieniu art, 12 ust. 3 ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych (art. 12 ust, 3 i art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 15 II 1992r. o podatku dochodowym od osób prawnych -Dz. U, z 2000r. Nr 54, poz. 654 ze zm.).
 - W sprawie II SA/Gd 173/04 w nieprawomocnym orzeczeniu z dnia 15 grudnia 2004r. Sąd przyjął, iż art. 1 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 26 lipca 2001r. o nabywaniu przez użytkowników wieczystych prawa własności nieruchomości (Dz. U. Nr 113, poz. 1209 ze zm.) odnosi się do następców prawnych niezależnie od formy następstwa prawnego oraz czasu, w którym ono nastąpiło. Sąd nie podzielił poglądu organu administracji publicznej, iż następca prawny, o którym mowa w art. 1 ust. 2 powołanej ustawy, to następca prawny osoby, która była użytkownikiem wieczystym zarówno w dniu 26 maja 1990r., jak i w dniu wejścia w życie tej ustawy. Taką wykładnię Sąd uznał za sprzeczną z konstytucyjnymi zasadami demokratycznego państwa prawa oraz równości.

- W sprawie II SA/Gd 1152/03, w prawomocnym orzeczeniu z dnia 7 października 2004r. dotyczącym skargi na uchwałę rady gminy o odrzuceniu zarzutu do projektu planu zagospodarowania przestrzennego, Sąd powołując się na wyrażoną w Konstytucji zasadę proporcjonalności stwierdził, że rozstrzygając w planie zagospodarowania przestrzennego o konieczności ograniczenia praw konstytucyjnych należy przede wszystkim odpowiedzieć na pytanie, czy konkretne ograniczenie jest niezbędne dla realizacji konstytucyjnie uzasadnionych celów. Następnie należy odpowiedzieć na pytanie, czy realizacja tego celu w określonych warunkach jest możliwa (przez co należy także rozumieć realizację w granicach rozsądnych kosztów) bez konieczności ograniczania praw kogokolwiek. Jeżeli zaś w warunkach konkretnej sprawy nie można zrealizować celu konstytucyjnie uzasadnionego bez ograniczania czyichkolwiek praw, to należy odpowiedzieć na pytanie, czy przyjęte w planie rozwiązanie prawa te ograniczy w najmniejszym stopniu.
- W sprawie II SA/Gd 2587/00 w prawomocnym orzeczeniu z dnia 25 lutego 2004r. Sąd stwierdził, że art. 76 ustawy z dnia 31 stycznia 1980r. o ochronie i kształtowaniu środowiska (Dz. U. Nr 49 z 1994r., poz. 196 ze zm.) nie upoważnia organu administracji publicznej do ustanawiania szeroko sformułowanych zakazów dotyczących działalności całego zakładu, które wiążą się ze stosowanym w tym zakładzie procesem technologicznym, a nie wyłącznie pracą określonej maszyny lub innego urządzenia technicznego.
- W uzasadnieniu wyroku z dnia 17 czerwca 2004r. sygn. akt 3 II SA/Gd 1139/03, oddalającym skargę na zarządzenie Wojewody Pomorskiego o stwierdzeniu wygaśnięcia z mocy prawa mandatu radnego Sąd uznał, że narusza dyspozycję przepisu art. 24f ustawy z dnia 8 marca 1990r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001r. nr 142 poz. 1591 z późn. zm.) radna będąca udziałowcem spółki z o.o. prowadzącej działalność w lokalu będącym współwłasnością gminy oraz spółki, której jedynym udziałowcem jest gmina.
- W wyroku z dnia 28 września 2004r. sygn. akt 3 II SA/Gd 484/02 uchylającym decyzję odmawiającą zwrotu kosztów dojazdu dziecka z miejsca zamieszkania do szkoły Sąd odmówił zastosowania przepisu prawa miejscowego zmieniającego granice obwodu szkolnego, który ogłoszony został w Dzienniku Urzędowym w czasie trwania roku szkolnego. W uzasadnieniu wywiedziono z przepisu art. 59 ust. 1 i art. 63 ustawy z 7 września 1991r. o systemie oświaty (Dz. U. z 1996 r. Nr 67 poz. 329 ze zm.) zasadę, w myśl której w sprawach związanych z funkcjonowaniem placówek szkolnych przepisy prawa miejscowego nie mogą być wprowadzane w życie w trakcie roku szkolnego. W szczególności zasada ta odnosi się do zmiany obwodów szkolnych i likwidacji szkół.
- W wyroku z dnia 3 czerwca 2004 r. sygn. akt 3 II SA/Gd 1712/03, uchylającym decyzję o odmowie zarejestrowania samochodu wskazano, że skoro nabycie pierwotne nie jest zależne od istnienia prawa po stronie innego podmiotu, to w przypadku takiego nabycia nie istnieje potrzeba wykazywania nieprzerwanego szeregu czynności prawnych działanych przez osobę ujawnioną w dowodzie rejestracyjnym i jej następców prawnych. Zatem w przypadku nabycia pojazdu od osoby, która nabyła go w sposób pierwotny, przepisy art. 72 ust. 1 pkt 5 Prawa o ruchu drogowym i § 2 ust. 1

pkt 3 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 22 lipca 2002 r. w sprawie rejestracji i oznaczania pojazdów nie mają zastosowania nawet wówczas, gdy pojazd był już zarejestrowany i uchylono decyzje dotyczące zarejestrowania pojazdu, wydane osobom, posiadającym pojazd przed sprzedażą w postępowaniu egzekucyjnym. Fakt załączenia do wniosku o rejestrację samochodu dowodu rejestracyjnego z okresu przed pierwotnym nabyciem pojazdu w postępowaniu egzekucyjnym, który został uchylony nie ma decydującego znaczenia przy ocenie możliwości rejestracji samochodu.

- W prawomocnym wyroku z dnia 27 września 2004r. sygn. akt I SA/Gd 91/04 w przedmiocie podatku dochodowego od osób prawnych za 2002r. wyrażono pogląd, że podmioty, które uzyskały osobowość prawną po 1 stycznia 2001r. korzystają ze zwolnień w związku z prowadzoną działalnością na terenie SSE na nowych zasadach. W stanie prawnym obowiązującym w 2002r. prawa i obowiązki wynikające z prawa podatkowego nie są objęte sukcesją administracyjno-prawną wynikającą z art. 531 § 2 Kodeksu spółek handlowych, albowiem zagadnienia dotyczące tej materii zostały uregulowane w art. 93 Ordynacji podatkowej. W przypadku podziału spółki przez wydzielenie niedopuszczalne jest stosowanie analogii w odniesieniu do następstwa prawnego.